Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

16 септември 2013 година*

„Конкуренция — Картели — Белгийски, германски, френски, италиански, нидерландски и австрийски пазар на оборудване за баня — Решение за констатиране на нарушение на член 101 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за ЕИП — Координиране на увеличения на цени и обмен на чувствителна търговска информация — Понятие за нарушение — Единно нарушение — Съответен пазар — Насоки относно метода за определяне на глобите от 2006 г. — Тежест — Коефициенти“

По дело T-396/10

Zucchetti Rubinetteria SpA, установено в Gozzano (Италия), за което се явяват адв. M. Condinanzi, P. Ziotti и N. Vasile, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н F. Castillo de la Torre, г-жа A. Antoniadis и г-н L. Malferrari, в качеството на представители, подпомагани първоначално от F. Ruggeri Laderchi и A. De Matteis, впоследствие от Ruggeri Laderchi, avocats,

ответник,

с предмет, като главно искане, отмяна на Решение C (2010) 4185 окончателен на Комисията от 23 юни 2010 година относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39092 — Оборудване за баня) в частта, която се отнася до жалбоподателя, и при условията на евентуалност, искане за отмяна или намаляване на наложената му глоба,

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová, председател, г-жа K. Jürimäe (докладчик) и г-н M. van der Woude, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 12 юни 2012 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: италиански.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 С Решение C (2010) 4185 окончателен от 23 юни 2010 г. относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39092 — Оборудване за баня) (наричано по-нататък „обжалваното решение“) Европейската комисия установява, че е налице нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за европейското икономическо пространство (ЕИП) в сектора на оборудването за баня. Това нарушение, в което са участвали 17 предприятия, било извършено през различни периоди от време между 16 октомври 1992 г. и 9 ноември 2004 г. и представлявало съвкупност от антиконкурентни споразумения или съгласувани практики на територията на Белгия, Германия, Франция, Италия, Нидерландия и Австрия (съображения 2 и 3, както и член 1 от обжалваното решение).

2 В обжалваното решение Комисията посочва по-конкретно, че констатираното нарушение се състои, първо, в координиране от производителите на оборудване за баня на годишните увеличения на цените и на други ценообразуващи елементи по време на редовни срещи в рамките на национални професионални сдружения, второ, в определяне и координиране на цените по повод на конкретни събития като увеличаването на цените на суровините, въвеждането на еврото и въвеждането на пътни такси, и трето, в съобщаване и обмен на чувствителна търговска информация. Освен това Комисията констатира, че определянето на цените в сектора на оборудването за баня следвало годишен цикъл. В този контекст производителите определяли ценови листи, които по принцип оставали в сила една година и служели като основа за търговските отношения с търговците на едро (съображения 152—163 от обжалваното решение).

3 Продуктите, до които се отнася обжалваното решение, са продукти за оборудване за баня, които спадат към една от следните три подгрупи продукти: кранове и фитинги, душ кабини и аксесоари и керамичен фаянс (наричани по-нататък „трите подгрупи продукти“) (съображения 5 и 6 от обжалваното решение).

4 Жалбоподателят, Zucchetti Rubinetteria SpA, е италианско предприятие, което измежду посочените три подгрупи продукти произвежда и търгува единствено с кранове и фитинги.

5 В обжалваното решение Комисията приема, че описаните в точка 2 по-горе практики са част от общ план, който е имал за цел да ограничи конкуренцията между адресатите на решението, и че носят белезите на единно и продължавано нарушение, което обхваща посочените в точка 3 по-горе три подгрупи продукти и се простира на територията на Белгия, Германия, Франция, Италия, Нидерландия и Австрия (съображения 778 и 793 от обжалваното решение) (наричано по-нататък „констатираното нарушение“). В това отношение тя подчертава по-специално факта, че посочените практики съответстват на един повтарящ се модел, който се оказва един и същ в шестте държави членки, в които е проведено разследването на Комисията (съображения 778 и 793 от обжалваното решение). Комисията посочва също, че има национални професионални сдружения, които покриват всички три подгрупи продукти, които тя нарича „координиращи организации“, национални професионални сдружения, чиито членове осъществяват дейност, свързана с поне две от тези три подгрупи продукти, които тя нарича „мултипродуктови сдружения“, както и специализирани сдружения, чиито членове осъществяват дейност, свързана с една от тези три подгрупи продукти (съображения 796 и 798 от обжалваното решение). Накрая Комисията констатира, че е налице основна група от предприятия, които участват в картела в различни държави членки в рамките на координиращи организации и мултипродуктови сдружения (съображения 796 и 797 от обжалваното решение).

6 С оглед на информацията, която може да бъде изведена от антиконкурентните практики, съществуващи по-специално в Италия, тези практики са се прилагали в рамките на две неформални групи. Първо, някои предприятия, сред които жалбоподателят, са се срещали в рамките на Euroitalia два-три пъти годишно в периода от юли 1992 г. до октомври 2004 г. В рамките на тази група, която се създава след като германските производители навлизат на италианския пазар, се е обменяла информация не само относно крановете и фитингите, но и относно керамичния фаянс. Второ, провеждали са се срещи в рамките на групата Michelangelo (по името на хотела, в който се провеждат срещите), в които жалбоподателят също е участвал в периода от края на 1995 г. или началото на 1996 г. до 25 юли 2003 г. По време на тези срещи са се провеждали обсъждания относно широка гама санитарни продукти и по-специално кранове и фитинги, от една страна, и керамичен фаянс, от друга (съображения 97—100 от обжалваното решение).

7 Що се отнася до участието на жалбоподателя в срещите на Euroitalia и на Michelangelo, Комисията посочва, от една страна, че макар жалбоподателят да оспорва правната квалификация на картела, той все пак признава, че е участвал в неуместни обсъждания с конкурентите си. От друга страна, независимо от това дали е прилагал или не разглежданите увеличения на цените, жалбоподателят е участвал активно в организирането на срещите и в провежданите по време на тези срещи обсъждания, за което свидетелстват писмените доказателства, с които разполага Комисията (вж. съображения 470—474 от обжалваното решение).

8 Що се отнася до определянето на евентуалното участие на разглежданите предприятия в констатираното нарушение, Комисията посочва, че не съществуват достатъчно доказателства, които позволяват да се заключи, че жалбоподателят, както и останалите италиански предприятия, които са участвали в срещите на Euroitalia и на Michelangelo, са били запознати с наличието на общ план (съображения 851—879 от обжалваното решение).

9 Освен това при определяне на глобите, наложени на посочените в обжалваното решение предприятия, Комисията се основава на Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките от 2006 г.“) (съображения 1174—1399 от обжалваното решение).

10 В член 1, параграф 5, точка 18 от обжалваното решение Комисията констатира, че жалбоподателят е участвал в нарушение относно оборудването за баня на територията на Италия в периода от 16 октомври 1992 г. до 9 ноември 2004 г.

11 В член 2, параграф 17 от обжалваното решение Комисията налага глоба на жалбоподателя в размер на 3 996 000 EUR.

Производство и искания на страните

12 На 8 септември 2010 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

13 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (четвърти състав) решава да започне устната фаза на производството.

14 Устните състезания и отговорите на страните на въпросите, поставени устно от Общия съд, са изслушани в съдебното заседание от 12 юни 2012 г.

15 Жалбоподателят моли Общия съд:

— като главно искане, да отмени обжалваното решение в частта, която се отнася до него,

— при условията на евентуалност, да отмени или намали чувствително размера на наложената му глоба,

— да осъди Европейската комисия да заплати съдебните разноски.

16 Комисията иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

17 Най-напред следва да се припомни, че съдебният контрол, упражняван от Съда на Европейски съюз върху решенията, приети от Комисията за санкциониране на нарушенията на правото на конкуренция, се основава на предвидения в член 263 ДФЕС контрол за законосъобразност, който се допълва, когато Съдът е сезиран с искане в този смисъл, от пълната юрисдикция, призната на посочения съд по силата на член 31 от Регламент № 1/2003, в съответствие с член 261 ДФЕС (вж. в този смисъл Решение на Съда от 8 декември 2011 г. по дело Chalkor/Комисия, C-386/10 P, Сборник, стр. I-13085, точки 53, 63 и 64). Тази пълна юрисдикция дава право на Съда да излезе извън рамките на обикновения контрол за законосъобразност на санкцията, да замени преценката на Комисията със своята преценка и в резултат на това евентуално да отмени, намали или увеличи размера на наложената глоба или периодична парична санкция (вж. Решение на Съда от 8 декември 2011 г. по дело KME и др./Комисия, C-272/09 P, Сборник, стр. I-12789, точка 103 и цитираната съдебна практика; вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 5 октомври 2011 г. по дело Romana Tabacchi/Комисия, T-11/06, Сборник, стр. II-6681, точка 265).

18 В светлината на гореизложената съдебна практика най-напред следва да се разгледа представеното от жалбоподателя като главно искане за отмяна на обжалваното решение в частта, която се отнася до него, и след това — представеното при условията на евентуалност искане Общият съд да упражни пълната си юрисдикция и да измени наложената му от Комисията глоба, като я отмени или като намали нейния размер.

По представеното като главно искане за частична отмяна на обжалваното решение

19 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага три основания. Първото основание е изведено от грешки, допуснати от Комисията при определяне на съответния пазар. Второто основание е изведено от това, че Комисията неправилно е счела, че разглежданите практики представляват нарушение на член 101 ДФЕС. Третото основание е изведено от грешки и от нарушения, допуснати от Комисията при определяне на размера на глобата.

По първото основание, изведено от грешки, допуснати от Комисията при определяне на съответния пазар

20 Жалбоподателят поддържа, че Комисията е нарушила член 101 ДФЕС, допуснала е явни грешки в преценката и не е изпълнила задълженията си за провеждане на разследване и за мотивиране, що се отнася до определянето на съответния пазар, възприето в обжалваното решение, и

по-специално в съображение 791 от това решение. Както потвърждава по време на съдебното заседание в отговор на въпросите на Общия съд, жалбоподателят изтъква две твърдения за нарушение в това отношение.

21 Първо, що се отнася до трите подгрупи продукти, жалбоподателят поддържа най-напред, че Комисията не е определила точно съответните пазари, въпреки че този анализ е задължително предварително условие за квалифицирането на разглежданите практики като единно нарушение. По-нататък, Комисията била счела неправилно, че трите подгрупи продукти са част от един и същ продуктов пазар, въпреки че, от една страна, те не били взаимозаменяеми нито от гледна точка на предлагането, нито на търсенето, и от друга страна, ставало става дума за различни от техническа, търговска и естетична гледна точка продукти. В това отношение жалбоподателят изтъква, че макар да може да се счете, че крановете и фигингите, от една страна, и керамичният фаянс, от друга страна, се допълват взаимно и са икономически свързани, това не е достатъчно, за да се установи, че е налице един-единствен съответен пазар.

22 Второ, в обжалваното решение Комисията не била определила обхвата на съответния географски пазар съгласно правилата, установени в точка 8 от Известието на Комисията относно определянето на съответния пазар по смисъла на общностното право на конкуренция (ОВ C 372, 1997 г., стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 60). В това отношение жалбоподателят посочва, че Комисията се е задоволила да уточни, че констатираното нарушение се отнася до шестте държави членки, посочени в точка 1 по-горе.

23 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

24 На първо място, що се отнася до твърдението за нарушение на жалбоподателя, че Комисията не може да заключи, че е налице единно нарушение, при положение че трите подгрупи продукти не са част от един и същ продуктов пазар, първо, следва да се констатира, че в обжалваното решение, от една страна, Комисията по никакъв начин не е счела, че посочените три подгрупи, които тя ясно е разграничила в съображения 5—12 от обжалваното решение, са част от един и същ продуктов пазар. Всъщност в съображение 791 от обжалваното решение Комисията посочва, че „единствено фактът, че засегнатите от нарушението продукти принадлежат към различни пазари не е достатъчен, за да се постави под съмнение фактът, че определено поведение представлява единно нарушение“.

25 От друга страна, фактът, че Комисията е счела, че е налице единно нарушение в сектора на оборудването за баня — предвид взаимозависимостта на антиконкурентните практики относно всяка от трите подгрупи продукти и наличието на цялостен план, което личи по-специално от съображение 796 от обжалваното решение — не означава, че Комисията е заключила, че трите подгрупи продукти са част от един и същ пазар. Всъщност в това отношение следва да се припомни, че нарушението на член 101, параграф 1 ДФЕС може да се състои не само в споразумения или съгласувани практики, които са изолирани и трябва да се санкционират като отделни нарушения, но също и в поредица от споразумения и съгласувани практики, които са свързани помежду си, така че трябва да се считат за елементи от фактическия състав на единно нарушение (вж. в този смисъл Решение на Съда от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 258 и цитираната съдебна практика). За да установи наличието на единно нарушение, Комисията трябва да докаже, че разглежданите споразумения и съгласувани практики, макар да се отнасят до различни стоки, услуги и територии, са част от един общ план, който съзнателно се изпълнява от съответните предприятия за реализирането на единна антиконкурентна цел (вж. в този смисъл Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, посочено по-горе, точки 258 и 260 и Решение на Общия съд от 8 юли 2008 г. по дело Lafarge/Комисия, T-54/03, непубликувано в Сборника, точка 482).

26 Следователно Комисията не е допуснала каквато и да било грешка, като е счела, че трите подгрупи продукти са предмет на единно нарушение, макар че принадлежат към различни продуктови пазари.

27 Второ, следва да се посочи, че в обжалваното решение Комисията не е длъжна да очертава точно продуктовите пазари, към които принадлежат трите подгрупи продукти.

28 От една страна, както посочва Комисията главно в съображение 891 от обжалваното решение, без това да е оспорено от жалбоподателя, от съдебната практика следва, че в рамките на прилагане на член 101, параграф 1 ДФЕС, за да се определи дали едно споразумение може да засегне търговията между държавите членки и дали има за цел или за резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на Съюза, трябва да се определи съответният пазар. Ето защо Комисията е длъжна да направи разграничаване на съответния пазар в решение, прието съгласно член 101 ДФЕС, единствено когато без такова разграничаване не е възможно да се определи дали разглежданото споразумение, решение на сдружение на предприятия или съгласувана практика може да засегне търговията между държавите членки и дали има за цел или за резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на общия пазар (вж. Решение на Общия съд от 25 октомври 2005 г. по дело Groupe Danone/Комисия, T-38/02, Recueil, стр. II-4407, точка 99 и цитираната съдебна практика).

29 В настоящия случай е достатъчно да се констатира, че жалбоподателят не е привел нито доводи, нито доказателства за това, че противно на приетото от Комисията в обжалваното решение, съгласуваните практики, провеждани в рамките на Euroitalia и на Michelangelo по отношение на продаваните в Италия кранове и фитинги, не могат да засегнат търговията между държавите членки и нямат за цел или за резултат да предотвратят, ограничат или нарушат конкуренцията в рамките на общия пазар.

30 От друга страна, както прави Комисията в съображение 892 от обжалваното решение, следва да се посочи, че констатацията, че трите подгрупи продукти принадлежат към различни продуктови пазари, в никакъв случай не поставя под съмнение фактическите елементи, които карат Комисията да приеме по същество в съображение 796 от обжалваното решение, че предвид съществуващото между тях отношение на взаимна зависимост и прилагането на общ план посочените практики трябва да се считат за част от единно нарушение.

31 При тези обстоятелства доводите на жалбоподателя, че трите подгрупи продукти не принадлежат към един и същ продуктов пазар, тъй като не са взаимозаменяеми от гледна точка на предлагането или търсенето и са различни от техническа, търговска и естетична гледна точка, трябва да се отхвърлят като неотносими.

32 Останалите два довода на жалбоподателя не могат да променят направената в точка 31 по-горе констатация.

33 Що се отнася до първия довод на жалбоподателя, а именно че той е участвал само в италианската част от констатираното нарушение, е достатъчно да се посочи, че тази констатация не означава, че Комисията не може надлежно да заключи, че е налице единно нарушение, в което са участвали останалите предприятия, посочени в обжалваното решение.

34 Що се отнася до втория довод на жалбоподателя, че в съображение 791 от обжалваното решение Комисията неправилно се е позовала на Решение на Общия съд от 15 юни 2005 г. (Tokai Carbon и др./Комисия, T-71/03, T-74/03, T-87/03 и T-91/03, непубликувано в Сборника, точка 90), най-напред следва да се посочи, че в съображение 791 от обжалваното решение Комисията е посочила следното:

„Накрая, Комисията има право да основе описанието на съответния пазар в делата за картели на поведението на участващите предприятия. В точка 90 от Решение по дело Tokai Carbon [и др./Комисия, посочено по-горе] Общият съд […] е посочил, че не Комисията е избрала произволно съответния пазар, а членовете на картела, в който е участвало [разглежданото в настоящото дело предприятие], са съгласували съзнателно антиконкурентните си действия във връзка с [разглежданите в настоящото дело] продукти. Единствено фактът, че засегнатите от нарушението продукти принадлежат към различни пазари не е достатъчен, за да се постави под съмнение фактът, че определено поведение представлява единно нарушение“. [неофициален превод]

35 По-нататък, трябва да се изтъкне, че като препраща към посоченото в точка 34 по-горе Решение по дело Tokai Carbon и др./Комисия, в съображение 889 от обжалваното решение Комисията приема следното (вж. бележка под линия 1248 от обжалваното решение):

„[п]о принцип участниците в картела определят обхвата и основните параметри на картела, като съгласуват съзнателно антиконкурентното си поведение по отношение на разглежданите продукти и територии“. [неофициален превод]

36 Следователно от съображения 791 и 889 от обжалваното решение е видно, че като е разгледала въпроса дали въпросните незаконни практики представляват няколко нарушения или единно нарушение (вж. раздел 5.2.3 от обжалваното решение), Комисията правилно е приела, че въпросът, който трябва да се анализира, е не дали разглежданите практики засягат продукти, които принадлежат към един и същ пазар, а дали самите предприятия считат, че тези практики са част от общ план, който те съзнателно прилагат, за да постигнат единна антиконкурентна цел.

37 Следователно доводът на жалбоподателя, че Комисията неправилно се е позовала на посоченото в точка 34 по-горе Решение по дело Tokai Carbon и др./Комисия, за да подкрепи констатацията, че е налице единно нарушение, трябва да се отхвърли като неоснователен.

38 На второ място, що се отнася до твърдението за нарушение на жалбоподателя, че Комисията не е очертала съответния географски пазар, следва да се припомни, както следва от посочената в точка 28 по-горе съдебна практика, че при прилагането на член 101, параграф 1 ДФЕС Комисията не е длъжна да определи съответния пазар, за да установи дали разглежданите практики засягат търговията между държавите членки и дали имат за своя цел или резултат да предотвратят, ограничат или нарушат конкуренцията в рамките на общия пазар.

39 В случая най-напред е важно да се констатира, че в съображение 122 от обжалваното решение Комисията е посочила, че разглежданите незаконни практики се отнасят до продажбите на три подгрупи продукти в шест държави членки, а именно Белгия, Германия, Франция, Италия, Нидерландия и Австрия.

40 По-нататък, в съображение 123 от обжалваното решение Комисията е посочила, че „обемът на продажбите на производителите на оборудване за баня свидетелства за значителната търговия между държавите — членки на Европейския съюз, и между договарящите страни по Споразумението за ЕИП“. [неофициален превод]

41 Освен това в съображение 124 от обжалваното решение Комисията е посочила по-специално, че „трансграничните характеристики на тези споразумения [за координиране на увеличенията на цените] се проявяват и под формата на връзки между участващите национални сдружения и по-специално в наличието на малко ядро, съставено от едни и същи предприятия във всички тези държави членки“. [неофициален превод]

42 Освен това в съображения 814—823 от обжалваното решение Комисията е разгледала трансграничните връзки между въпросните тайни споразумения. В тази връзка в съображение 814 от посочено решение тя е счела по-специално, че състоялите се в рамките на националните сдружения обсъждания и обмен на информация удостоверяват тези трансгранични връзки.

43 Накрая, в съображения 824—833 от обжалваното решение Комисията е посочила, че е налице значителен търговски поток между тези шест държави членки.

44 Следователно от констатациите, направени в точки 39—43 по-горе, е видно, че макар Комисията да е счела, че разглежданите антиконкурентни практики са се прилагали по-специално в шест държави членки, тя също така е изложила мотивите, поради които е приела, че посочените практики засягат търговията и конкуренцията в Съюза. Следователно Комисията не е била длъжна да определи по-подробно съответния продуктов пазар, към който спадат крановете и фитингите.

45 Поради това второто твърдение за нарушение на жалбоподателя трябва да се отхвърли като неоснователно.

46 В светлината на всички горепосочени съображения трябва да се констатира, че противно на поддържаното от жалбоподателя, Комисията не е нарушила член 101 ДФЕС, не е допуснала явна грешка в преценката и е изпълнила задълженията си за извършване на разследване и за мотивиране, що се отнася до определянето на пазара, на който са се прилагали разглежданите незаконни практики.

47 Поради това първото основание трябва да се отхвърли изцяло.

По второто основание, изведено от наличието на нарушения, допуснати във връзка с квалифицирането на проведените в рамките на Euroitalia и на Michelangelo обсъждания като картел

48 Жалбоподателят поддържа, че макар Комисията да може с основание да го упрекне в това, че е „участвал в неуместни обсъждания относно цените“, тези обсъждания все пак не са довели до никакво споразумение за фиксиране или за координиране на увеличенията на цените. В тази връзка той изтъква, че Комисията е нарушила член 101 ДФЕС, като е квалифицирала разглежданите действия като нарушение, допуснала е грешки в преценката на фактите, не е изпълнила задължението си за мотивиране, така както следва от член 296 ДФЕС, и е допуснала злоупотреба с власт.

49 Най-напред, следва да се посочи, че от писменото становище на жалбоподателя не следва ясно какви са доводите, които той привежда в подкрепа на всяко от нарушенията, посочени в предходната точка. Безспорно е обаче, че в подкрепа на второто си основание той изтъква по същество три основни твърдения за нарушение. Второто основание трябва да се разгледа в светлината на тези твърдения за нарушение.

50 На първо място, жалбоподателят изтъква, че макар в обжалваното решение Комисията основателно да е заключила, че той не е участвал в единно, сложно и продължително нарушение, тя все пак неправилно е констатирала, че е участвал в далеч по-тежко нарушение от

състоящото се в обмен на чувствителна информация на пазара на кранове и фитинги нарушение. В това отношение той поддържа, че за разлика от антиконкурентните практики, които, от една страна, се отнасят до другите две подгрупи продукти, различни от крановете и фитингите, и от друга страна, се осъществяват в други държави членки, различни от Италия, обсъжданията на цените, в които той е участвал, не са довели до координирането или определянето на тези цени. Следователно не съществували съгласувани и достатъчни улики за наличието на паралелизъм в поведението на участниците в посочените срещи, при положение че всяко предприятие е действало самостоятелно, което впрочем било признато от предприятията, на които е предоставено намаление на глобата на основание Известието на Комисията относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер по делата за картели (ОВ C 45, 2002 г., стр. 3, наричано по-нататък „Известие относно сътрудничеството от 2002 г.“).

51 Комисията оспорва тези доводи.

52 Първо, най-напред следва да се посочи, както прави Комисията, че макар жалбоподателят да оспорва факта, че е „координирал“ или „определял“ увеличенията на цените със своите конкуренти, в писменото си становище той все пак е признал изрично, че е участвал в „неуместни обсъждания относно цените“.

53 По-нататък, следва да се припомни, че съгласно съдебната практика, за да има споразумение по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, е достатъчно съответните предприятия да са изразили своята обща воля да възприемат определено пазарно поведение (Решение на Общия съд от 17 декември 1991 г. по дело Hercules Chemicals/Комисия, T-7/89, Recueil, стр. II-1711, точка 256 и Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело HFB Holding и др./Комисия, T-9/99, Recueil, стр. II-1487, точка 199).

54 Може да се счита, че е сключено споразумение по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, когато е налице съгласуване на волите по принцип за ограничаване на конкуренцията дори когато конкретните елементи на ограничението все още са предмет на преговори (вж. в този смисъл Решение по дело HFB и др./Комисия, точка 53 по-горе, точки 151—157 и 206).

55 Понятието съгласувана практика обозначава форма на координация между предприятия, при която, без да се достига до същинска спогодба, съзнателно се заменят рисковете на конкуренцията с практическо сътрудничество (Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точка 115 и Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Hüls/Комисия, C-199/92 P, Recueil, стр. I-4287, точка 158).

56 В това отношение член 101, параграф 1 ДФЕС не допуска каквото и да било установяване на пряк или непряк контакт между икономическите оператори, който е в състояние да повлияе на пазарното поведение на настоящ или потенциален конкурент или да разкрие пред такъв конкурент поведението, което е решено да се възприеме или което се възнамерява да се възприеме на пазара, щом като тези контакти имат за цел или за резултат ограничаването на конкуренцията (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 55 по-горе, точки 116 и 117).

57 Обменът на информация е в противоречие с правилата на конкуренция на Съюза, когато намалява или премахва степента на неяснота относно функционирането на разглеждания пазар с произтичащо като последица от това ограничаване на конкуренцията между предприятията (вж. в този смисъл Решение от 2 октомври 2003 г. по дело Thyssen Stahl/Комисия, C-194/99 P, Recueil, стр. I-10821, точка 81 и цитираната съдебна практика).

58 Всъщност разгласяването на чувствителна информация премахва несигурността относно бъдещото поведение на конкурента и така, пряко или непряко, влияе върху стратегията на получателя на информацията (вж. в този смисъл Решение на Съда от 23 ноември 2006 г. по дело

Asnef-Equifax и Administratión del Estado, C-238/05, Recueil, стр. I-11125, точка 51 и цитираната съдебна практика). Следователно всеки икономически оператор трябва да определя самостоятелно политиката, която възнамерява да провежда на вътрешния пазар и условията, които възнамерява да предложи на своите клиенти (вж. Решение по дело Thyssen Stahl/Комисия, точка 57 по-горе, точка 82 и цитираната съдебна практика).

59 Макар да е правилно, че това изискване за самостоятелност не изключва правото на операторите да се адаптират разумно към установеното или очакваното поведение на своите конкуренти, то обаче се противопоставя категорично на всяко установяване на пряк или непряк контакт между такива оператори, което има за цел или резултат създаването на условия за конкуренция, които не биха отговаряли на нормалните условия на разглеждания пазар, като се имат предвид естеството на доставяните изделия или услуги, значимостта и броят на предприятията, както и обемът на посочения пазар (вж. Решение по дело Thyssen Stahl/Комисия, точка 57 по-горе, точка 83 и цитираната съдебна практика).

60 Следователно от изложената в точки 53—59 съдебна практика следва, че Комисията основателно е счела, че разглежданите предприятия, сред които жалбоподателят, са координирали бъдещите увеличения на цените си и че такава практика на координиране представлява нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС, тъй като може да премахне несигурността, която жалбоподателят може да изпитва относно бъдещото поведение на конкурентите си и така да влияе пряко или косвено върху търговската им политика.

61 Второ и във всички случаи, следва да се посочи, че в съображение 472 от обжалваното решение Комисията е счела, че „[обстоятелството дали жалбоподателят е приложил или не] всички увеличения на цените, обсъждани по време на срещите, няма голямо значение, [тъй като] е очевидно, че той [е] играл активна роля в организирането на срещите, както и че [е] участвал активно във всички обсъждания на цените в рамките на тези срещи и то систематично и непрекъснато за много дълъг период от време (повече от [десет] години)“. В съображение 467 от посоченото решение Комисията изтъква също, че „участниците [са] предприели конкретни мерки, за да контролират развитието на увеличенията на цените, което личи от редовните доклади относно цените“, представяни по време на срещите, и че „участниците [са] завързали тесни връзки, които се характеризират с такава степен на сътрудничество и взаимозависимост, че свободата им на действие е ограничена“.

62 В това отношение трябва да се констатира, от една страна, че жалбоподателят не е изтъкнал нито доводи, нито доказателства, за да постави под съмнение двете преценки на Комисията, посочени в съображение 467 от обжалваното решение и припомнени в предходната точка. Въз основа на посочените преценки обаче Комисията може основателно да счете, че разглежданите обсъждания относно увеличения на цените са забранени от член 101, параграф 1 ДФЕС, тъй като могат да повлияят върху поведението на всеки конкурент на пазара.

63 От друга страна, противно на изтъкнатото от жалбоподателя, терминът „координиране на увеличенията на цените“ е подходящ, за да характеризира нарушението, в което е участвал жалбоподателят. Всъщност, дори да се окаже, че обсъжданията на бъдещите увеличения на цените не са довели до това членовете на картела да съгласуват цените, които фактурират, това не променя факта, че тези обсъждания са позволили да се координират посочените увеличения, като се има предвид системният характер на разглежданите незаконни обсъждания.

64 Поради това Комисията не е допуснала никаква грешка при квалифициране на нарушението, в което е участвал жалбоподателят.

65 В светлината на гореизложените съображения останалите доводи на жалбоподателя, с които той цели да докаже, че Комисията неправилно е счела, че незаконните практики, свързани с крановете и фитингите на италианския пазар, са толкова тежки колкото незаконните практики,

свързани с другите две подгрупи продукти в други държави членки, или че въпросните обсъждания се отнасят само до крановете и фитингите и изключват останалите подгрупи продукти, трябва да се отхвърлят като неоснователни. Всъщност, тъй като жалбоподателят е участвал в координирането на бъдещите увеличения на цените, тези доводи не могат да поставят под съмнение констатацията на Комисията, че е налице нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС.

66 Следователно първото твърдение за нарушение на жалбоподателя трябва да се отхвърли.

67 На второ място, жалбоподателят поддържа по същество, че по време на срещите на Euroitalia, проведени след 16 октомври 1992 г., и след това по време на срещите на Michelangelo, в рамките на обсъжданията относно развитието на пазара неговите конкуренти са съобщавали информация само относно предварително определените от тях ценови политики. Според жалбоподателя приетите ценови политики често били различни за различните предприятия и често били твърде неясни. Обсъжданите увеличения на цените се отнасяли до увеличенията от предходните години, като размерът на тези увеличения бил разглеждан само общо, без да се околичествява. В този контекст жалбоподателят винаги действал самостоятелно и напълно независимо на пазара както по отношение на графика за увеличение на цените, така и по отношение на определянето на размера на тези увеличения. По време на съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд жалбоподателят посочва също, че според него разглежданите практики нито са премахнали, нито са намалили несигурността относно поведението на неговите конкуренти, тъй като обменът на разглежданата информация не е имал реални последици.

68 Комисията оспорва тези доводи.

69 Най-напред, следва да се посочи, че в съображения 398—408 от обжалваното решение Комисията посочва първо основните механизми за функциониране на картела в Италия в рамките на Euroitalia и на Michelangelo, що се отнася до крановете и фитингите. По-нататък, в съображения 409 и 410 от посоченото решение тя припомня, че незаконните обсъждания са започнали в рамките на сдружението Federceramica между 1990 г. и 1992 г., но че при санкционирането на жалбоподателя тя не е взела предвид тези срещи. Накрая, в съображения 411—462 от обжалваното решение тя описва различните срещи на Euroitalia или на Michelangelo, в които според нея разглежданите предприятия, сред които жалбоподателят, са взели участие в периода от 16 октомври 1992 г. до 9 ноември 2004 г. Доколкото обаче жалбоподателят оспорва преценката на Комисията само относно някои срещи на Euroitalia, по време на които били провеждани незаконни обсъждания, само по отношение на тези срещи трябва да се установи дали Комисията е допуснала грешки в преценката, като е счела, че жалбоподателят е участвал в антиконкурентни обсъждания.

70 Първо, що се отнася до срещата на Euroitalia от 16 октомври 1992 г., жалбоподателят изтъква, че Комисията е тълкувала неправилно фактите, като е счела, че от протокола от тази среща е видно, че участващите в нея предприятия са се уговорили по време на следваща среща да донесат единствено счетоводните си „отчети“, но не и да предоставят информация относно „печалбите“ си. Посочените отчети обаче съдържали общественодостъпна информация. Следователно този протокол не доказвал, че жалбоподателят е участвал в антиконкурентни обсъждания.

71 В това отношение следва да се посочи, че за да заключи в съображение 411 от обжалваното решение, че проведените по време на срещата от 16 октомври 1992 г. обсъждания са незаконни, Комисията, както личи от бележка под линия 506 от посоченото решение, се е позовала на протокол, в който се посочва по-специално следното:

„проблем с увеличението на цените от 5 % на 7 % ? през януари? […] на следващата среща да се донесат отчетите. Увеличенията на цените да се обявят през декември или януари“ [неофициален превод].

72 Макар обаче посоченият в предходната точка протокол да се разглежда в светлината на изявлението на Grohe Beteilingungs GmbH (наричано по-нататък „Grohe“), направено в рамките на искането му за намаляване на глобата, чиято доказателствена стойност не се оспорва от жалбоподателя, от този протокол недвусмислено следва, че участниците в тази среща, сред които жалбоподателят и Grohe, са предвиждали да увеличат цените си, считано от следващия декември или януари. Всъщност съгласно искането за намаляване на глоба на Grohe, по време на срещите на Euroitalia, които се провеждат през септември или октомври всяка година, участниците са обсъждали предвижданията си за увеличения на цените за следващата година (вж. съображение 402 от обжалваното решение).

73 Освен това доводът на жалбоподателя, че протоколът от срещата от 16 октомври 1992 г. не позволява да се определи изрично кои предприятия са решили да увеличат цените си и какъв е точният размер на тези увеличения, не оказва влияние върху констатацията, че този протокол, разгледан в светлината на изявлението на Grohe, доказва надлежно, че участниците в тази среща, сред които жалбоподателят, са постигнали поне принципно споразумение за бъдещо ограничение на конкуренцията, макар и конкретните елементи на предвиденото ограничение все още да са обект на преговори. Съгласно цитираната в точки 54 и 55 по-горе съдебна практика такова поведение представлява нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС.

74 Следователно Комисията не е допуснала каквато и да било грешка в преценката на фактите, като е счела, че жалбоподателят е участвал в антиконкурентни обсъждания по време на срещата на Euroitalia от 16 октомври 1992 г.

75 Второ, що се отнася до срещата на Euroitalia от 15 март 1993 г., жалбоподателят изтъква, че проведените по време на тази среща обсъждания показват, че участвалите в нея предприятия имат самостоятелна търговска стратегия, тъй като увеличенията на цените се били предвидени преди тази среща, и че съществува голяма разлика между тези увеличения и предвидените отстъпки.

76 В това отношение, от една страна, следва да се посочи, че жалбоподателят не оспорва констатацията на Комисията, направена в съображение 412 от обжалваното решение, че ръкописните бележки на генералния директор на Hansgrohe AG показват, че предприятията са обменяли помежду си информация относно процентните увеличения на цените си за 1993 г. От друга страна, макар да е вярно, че тези увеличения, както и предвидените от Hansa Metallwerke AG (наричано по-нататък „Hansa“) увеличения (вж. съображение 412 от обжалваното решение), са били приложени една седмица преди срещата от 15 март 1993 г., такъв обмен на информация все пак може да повлияе само върху поведението на съответните предприятия във връзка с действителното прилагане на бъдещите увеличения на цените им. Всъщност този обмен на информация допринася за установяването на климат на доверие и групова дисциплина в рамките на Euroitalia по отношение на желанието на участниците да увеличат цените.

77 При тези обстоятелства Комисията не е допуснала никаква грешка в преценката на фактите в това отношение.

78 Трето, що се отнася до срещите на Euroitalia от 21 октомври 1994 г., 16 октомври 1995 г. и 14 май 1996 г., жалбоподателят изтъква, че всяка от тези срещи потвърждава, че съответните предприятия не са координирали ценовите си политики, които следователно са останали „самостоятелни и независими“. От протоколите от тези срещи обаче, които са посочени съответно в съображения 416, 418 и 420 от обжалваното решение и чието съдържание жалбоподателят не оспорва, ясно личи, че разглежданите обсъждания се отнасят и до бъдещите увеличения на цените.

79 Всъщност най-напред, що се отнася до срещата от 21 октомври 1994 г., е достатъчно да се констатира, както посочва Комисията в съображение 416 от обжалваното решение и както следва от протокола от тази среща, съставен от самият жалбоподател, че той не оспорва, че по време на въпросната среща RAF Rubinetteria SpA е изразило намерението си да увеличи цените си със 7 %, считано от първи януари на следващата година.

80 По-нататък, що се отнася до срещата от 16 октомври 1995 г., както посочва Комисията в съображение 418 от обжалваното решение, от протокола от посочената в предходната точка среща следва, че Rubinetteria Cisal SpA е изразило желанието си да увеличи цените си от 5 % на 6 %.

81 Накрая, що се отнася до срещата от 14 май 1996 г., от една страна, следва да се констатира, че макар страните да не са предоставили протокол от тази среща, жалбоподателят не оспорва, както е посочила Комисията в съображение 420 от обжалваното решение, че по време на тази среща Hansa е заявило, че ще увеличи цените си през следващия септември. От друга страна и във всички случаи, от срещата, проведена два месеца по-рано, т.е. на 12 март 1996 г., която се посочва в съображение 419 от обжалваното решение, следва, че American Standard Corp. е предвидило да увеличи цените си с 5 %, считано от 1 май 1996 г. Следователно това потвърждава факта, че проведените между членовете на Euroitalia през първото шестмесечие на 1996 г. обсъждания също се отнасят до бъдещите увеличения на цените.

82 Поради това трябва да се констатира, че Комисията не е допуснала никаква грешка в преценката, като е счела, че по време на срещите на Euroitalia от 21 октомври 1994 г., 16 октомври 1995 г. и 14 май 1996 г. са провеждани незаконни обсъждания на бъдещите увеличения на цените.

83 Четвърто, що се отнася до срещите на Euroitalia от 31 януари и 22 септември 1997 г., от 26 януари и 16 октомври 1998 г., от 7 май 1999 г., както и от 31 януари и 28 октомври 2002 г., жалбоподателят посочва, че на тези срещи той и някои други участници „са заявили намерението си да не увеличават [ценовите] си листи, въпреки че други участници в срещите са заявили, че вече са увеличили, и то чувствително, цените си“.

84 В това отношение най-напред трябва да се посочи, както правилно отбелязва Комисията в писменото си становище, че от една страна, фактът, че по време на посочените в предходната точка срещи жалбоподателят е информирал останалите участници, че няма да увеличава цените си, не оказва влияние върху констатацията, че по време на тези срещи са провеждани незаконни обсъждания относно бъдещите увеличения на цените, в които жалбоподателят е участвал (вж. съображения 412, 422, 425, 427, 431, 434, 448 и 451 от обжалваното решение). От друга страна и във всички случаи, фактът, че жалбоподателят е взел решение да не увеличава цените си, не може да се приравни на доброволно разграничаване от негова страна от незаконната дейност на разглеждания картел, при положение че, като участва в посочените срещи, той може да се ползва от обменяната от неговите конкуренти информация.

85 По-нататък, що се отнася по-специално до срещата от 31 януари 1997 г., по отношение на която жалбоподателят изтъква, че предвидените увеличения на цените са напълно различни и на която се позовава Комисията в съображение 422 от обжалваното решение, следва да се посочи, че

разликите в посочените увеличения на цените не оказват влияние върху констатацията, че въпросните обсъждания могат да повлияят върху пазарното поведение на предприятията, които участват в посочените срещи.

86 Накрая, що се отнася до довода на жалбоподателя относно срещата от 26 януари 1998 г., а именно, че в съображение 427 от обжалваното решение Комисията не е доказала, че участниците контролират прилагането на предварително решените увеличения на цените, от една страна, следва да се констатира, че дори да се предположи, че този довод е основателен, това не би променило констатацията, че провежданите по време на тази среща обсъждания са незаконни, доколкото се отнасят до увеличенията на цените, които трябва да се приложат през 1998 г., което жалбоподателят не оспорва. От друга страна и във всички случаи, както следва от съдържанието на срещите на Euroitalia, и по-специално от срещите от 20 април 1993 г. (вж. съображение 413 от обжалваното решение), от 22 март 1994 г. (вж. съображение 415 от обжалваното решение) и от 14 май 1996 г. (вж. съображение 420 от обжалваното решение), което жалбоподателят не оспорва, участниците в тези срещи са обменяли информация относно предходните си увеличения на цените, така че всеки конкурент е могъл да контролира пряко прилагането на предварително оповестените увеличения на цените.

87 В светлината на констатациите, направени в точки 71—86 по-горе, следва да се отхвърли като неоснователно второто твърдение за нарушение на жалбоподателя, а именно, че провежданите в рамките на Euroitalia и на Michelangelo обсъждания, в които той е участвал, нямат антиконкурентен характер.

88 На трето място, жалбоподателят счита, че противно на това, което я задължава съдебната практика, Комисията не е преценила доколко в конкретния случай обменяната между конкурентите информация е намалила или премахнала степента на несигурност относно функционирането на разглеждания пазар. В настоящия случай характеристиките на съответния пазар показвали, че разглежданите практики не могат да нарушат конкуренцията на посочения пазар. Най-напред, само при наличието на пазар, който се характеризира с малък брой оператори, обменът на информация можел по същество да наруши конкуренцията на посочения пазар. Общият пазарен дял на предприятията, които са участвали в срещите на Michelangelo и на Euroitalia, обаче бил под 40 %. По-нататък, не съществували бариери за влизане на този пазар. Освен това конкуренцията и договорната мощ по отношение на търсенето били големи. Накрая, предлагането, по-специално в сектора на крановете и фитингите, било особено фрагментирано.

89 Следва да се припомни, че в съответствие с изложената в точка 57 по-горе съдебна практика, обменът на информация е в противоречие с правилата на конкуренция на Съюза, когато намалява или премахва степента на неяснота относно функционирането на разглеждания пазар с произтичащо като последица от това ограничаване на конкуренцията между предприятията.

90 В това отношение Съдът е постановил също, че съвместимостта на системата за обмен на информация с правилата на конкуренцията на Съюза не може да се преценява абстрактно. Тя зависи от икономическите условия на съответните пазари и от присъщите за съответната система характеристики, а именно нейната цел, условията за достъп и участие в нея, естеството на обменяната информация, която може да бъде публична или поверителна, обща или подробна, историческа или актуална, периодичността на тази информация и значението ѝ за определяне на цените, обемите или условията на престацията (Решение по дело Asnef-Equifax и Administración del Estado, точка 58 по-горе, точка 54).

91 В случая следва да се посочи, че незаконосъобразността от гледна точка на правилата на конкуренция на разглежданите обсъждания личи недвусмислено от обжалваното решение. Всъщност взаимното съобщаване на индивидуалните бъдещи увеличения на цените от предприятията —членове на Euroitalia и на Michelangelo, за които по време на съдебното

заседание жалбоподателят уточнява, че представляват 38 % от пазара на кранове и фитинги в Италия, може само да има за цел или резултат да намали несигурността на конкурентите относно бъдещото функциониране на пазара. Освен това жалбоподателят не е дал никакво обяснение каква би била алтернативната цел, която би могъл да преследва обменът на поверителна информация.

92 Доколкото конкурентите, които участват в незаконните обсъждания, притежават значителен пазарен дял от пазара на кранове и фитинги в Италия, тъй като притежават общо между 38 % и 40 % от дяловете на посочения пазар, обменът на информация относно прилагането на бъдещи увеличения на цените неизбежно намалява степента на несигурност, която би трябвало да съществува между тях, и ги насърчава да увеличат цените си, като същевременно минимизират риска да загубят пазарните си дялове.

93 При тези обстоятелства предвид структурата на италианския пазар на кранове и фитинги координирането на увеличенията на цените в настоящия случай е антиконкурентно.

94 Останалите доводи на жалбоподателя не могат да обезсилят извода по предходната точка.

95 Най-напред, доводът на жалбоподателя, че от съдебната практика следва, че ако предлагането е разпокъсано, разпространението и обменът на информация между конкуренти могат да бъдат неутрални, дори да имат положителен ефект за конкурентния характер на пазара (вж. по-специално Решение по дело Asnef-Equifax и Administración del Estado, точка 58 по-горе, точка 58), не оказва влияние върху констатациите по точки 90 и 91 по-горе, съгласно които обменът на информация относно бъдещите увеличения на цените между конкуренти, които притежават между 38 % и 40 % пазарни дялове от пазара на кранове и фитинги, имат за цел да се отразяват негативно върху конкуренцията и неизбежно водят до този резултат. Следователно този довод трябва да се отхвърли като неотносим.

96 По-нататък жалбоподателят поддържа, че липсата на входни бариери на италианския пазар на кранове и фитинги, както и голямата конкуренция и договорна мощ на равнище търсене от страна на търговците на едро, могат да ограничат последиците от увеличенията на цените, предвидени от конкурентите на този пазар. В това отношение трябва да се посочи, че дори тези особености на италианския пазар на кранове и фитинги да се окажат верни, жалбоподателят не е предоставил никакво доказателство за това, че в случая посочените особености биха премахнали последиците от разглежданите антиконкурентни практики. Ето защо този довод трябва да се отхвърли като неоснователен.

97 При тези обстоятелства третото твърдение за нарушение на жалбоподателя трябва да се отхвърли, а оттам да се отхвърлят и трите твърдения за нарушение, повдигнати в рамките на второто основание.

98 В светлината на всички гореизложени съображения и предвид различните нарушения, изтъкнати от жалбоподателя и изброени в точка 48 по-горе, следва да се констатира, че жалбоподателят не е доказал, първо, че Комисията е допуснала грешки в преценката на фактите, като е счела, от една страна, че проведените по време на срещите, на които тя се позовава, обсъждания са били антиконкурентни (вж. точки 67—87 по-горе), и от друга страна, че тези обсъждания могат да нарушат конкуренцията (вж. точки 88—97 по-горе), и второ, че Комисията е нарушила член 101 ДФЕС, като е квалифицирала разглежданите практики като антиконкурентни (вж. точки 50—66 по-горе). Освен това от тези констатации следва, от една страна, че жалбоподателят не е доказал, че Комисията е допуснала злоупотреба с власт, като е заключила, че жалбоподателят е нарушил член 101 ДФЕС. От друга страна, Комисията не е нарушила задължението си за мотивиране, тъй като, както следва по-специално от цитираните в точки 61, 69, 71, 76, 79, 84—86

по-горе съображения от обжалваното решение, Комисията е посочила надлежно мотивите, поради които е счела, че жалбоподателят е участвал в антиконкурентните обсъждания в нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС.

99 Поради това второто основание трябва да се отхвърли изцяло.

По третото основание, изведено от грешки и от нарушения, допуснати от Комисията при определяне размера на глобата

100 Жалбоподателят изтъква, че Комисията е допуснала различни грешки и нарушения при определяне на размера на наложената му глоба. В това отношение той изтъква две основни твърдения за нарушение.

101 С първото си твърдение за нарушение жалбоподателят поддържа, че Комисията е допуснала различни нарушения във връзка с прилагането на определените от нея в съображения 1220 и 1225 от обжалваното решение коефициенти в размер на 15 %. Най-напред, Комисията била нарушила задължението си да изложи мотиви при определянето на посочените коефициенти. По-нататък, тя била допуснала грешка в преценката при определяне на посочените коефициенти и била нарушила принципа на индивидуализиране на наказанията и на личната отговорност, както и принципа на пропорционалност, като била приложила тези коефициенти спрямо жалбоподателя, въпреки че ролята му в извършване на констатираното нарушение не била толкова значима, колкото тази на другите предприятия. В тази връзка жалбоподателят изтъква също, че обжалваното решение е противоречиво, тъй като Комисията е счела, без да прави разграничение между предприятията, че нарушението засяга шест държави членки. Нарушението, в което е упрекнат жалбоподателят, обаче засягало само Италия. Накрая Комисията била нарушила принципа на равно третиране, тъй като следвало да разграничи предприятията, които са участвали в единното нарушение, от тези, които са участвали само в една част от това нарушение, като жалбоподателя. Следователно Комисията не е трябвало да определя едни и същи коефициенти спрямо всички санкционирани в обжалваното решение предприятия.

102 Следва да се констатира, че като се позовава на всички изложени в точка 101 по-горе нарушения, жалбоподателят има за цел да обори от различни гледни точки коефициентите от 15 % от оборота, свързан с продажбите на кранове и фитинги на жалбоподателя в Италия, определени от Комисията за целите на определяне на основния размер на глобата в съответствие, от една страна, с точки 21—23 от Насоките от 2006 г., и от друга страна, с точка 25 от посочените насоки. При тези обстоятелства, на първо място, следва да се припомнят правилата за определяне на основния размер на глобата, предвидени в Насоките от 2006 г., на второ място, да се посочат мотивите, които изтъква Комисията в подкрепа на избора си да наложи коефициент в размер на 15 %, и на трето място, да се разгледа дали като е действала по този начин, Комисията е допуснала грешките и нарушенията, на които се позовава жалбоподателят.

103 На първо място, що се отнася до правилата за определяне на основния размер на глобата, следва да се припомни, че по силата на точки 9—11 от Насоките методът, който използва Комисията, за да определи глобите, включва два етапа. Първо, Комисията определя основния размер за всяко предприятие или сдружение на предприятия. Второ, тя може да увеличи или намали основния размер с оглед на отегчаващите или смекчаващи обстоятелства, които характеризират участието на всяко от разглежданите предприятия.

104 По-конкретно, що се отнася до първия етап от метода за определяне на глоби, от точки 21—23 от Насоките от 2006 г. следва, че делът от стойността на продажбите, който ще бъде взет предвид (наричан по-нататък „коефициент тежест на нарушението“), може да бъде определен в

диапазона от 0 % до 30 %, като се отчетат фактори като естеството на нарушението, общия пазарен дял на всички участващи предприятия, географския обхват на нарушението и това дали нарушението е било приведено в действие или не, като се има предвид, че споразуменията за фиксиране на цените, подялба на пазара и ограничаване на продукцията поради самото си естество са сред най-тежките ограничения на конкуренцията. В точка 25 от Насоките от 2006 г. се уточнява, че с възпираща цел Комисията добавя към основния размер на глобата процент, който позволява да се изчисли допълнителна сума (наричан по-нататък „коефициент допълнителна сума"), в диапазона между 15 % и 25 % от стойността на продажбите, като вземе предвид горепосочените фактори.

105 На второ място, що се отнася до определянето на коефициента на стойността на продажбите за всяко от разглежданите предприятия, определен от Комисията в обжалваното решение, следва да се посочи, че съображения 1211—1214 от това решение гласят следното:

„1211 Хоризонталните споразумения за фиксиране на цените поради самото си естество са сред най-тежките ограничения на конкуренцията. Адресатите на [обжалваното решение] са участвали в единно, сложно и продължително нарушение на член 101 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за ЕИП с обща цел да нарушат конкуренцията на пазара на оборудване за баня (вж. точка 5). Тайните споразумения, които обхващат най-малко шест държави членки, се отнасят до три подгрупи продукти, предмет на картела, и са прилагани единствено в полза на производителите — членове на картела, в ущърб на техните клиенти и в крайна сметка на потребителите.

1212 Общият пазарен дял на предприятията, по отношение на които е установено нарушението, варира в зависимост от държавата членка, но се оценява на около 54,3 % за всички групи продукти и във всички държави членки, в които е извършено разследване от Комисията. В тази цифра не са включени пазарните дялове на други малки участници, които не са адресати на [обжалваното решение].

1213 Картелът обхваща най-малко шест държави членки, а именно Германия, Австрия, Белгия, Франция, Италия и Нидерландия.

1214 Установено е, че като цяло нарушението е било приведено в действие […], макар и не винаги да има достатъчно доказателства, че изпълнението винаги е било стриктно". [неофициален превод]

106 Що се отнася до коефициента „тежест на нарушението", в съображение 1220 от обжалваното решение Комисията, въз основа на изложените в предходната точка съображения, посочва следното:

„1220 В заключение и като се имат предвид посочените в предходната точка фактори и по-специално естеството на нарушението, делът на стойността на продажбите на всяко от разглежданите предприятия, който ще бъде използван при определянето на основния размер на глобите, трябва да бъде 15 %". [неофициален превод]

107 Що се отнася до коефициента „допълнителна сума", в съображение 1225 от обжалваното решение Комисията посочва следното :

„Предвид обстоятелствата по делото и с оглед на критериите, посочени [в съображения 1210—1220 от обжалваното решение], процентът, който трябва да се приложи като [коефициент „допълнителна сума"], е 15 %". [неофициален превод]

108 Следователно от мотивите, изложени в съображения 1211—1214, 1220 и 1225 от обжалваното решение, е видно че Комисията правилно е приложила коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“ от по 15 %, като се е позовала на преценката, че санкционираните в обжалваното решение предприятия са участвали в единно нарушение в сектора на оборудването за баня, което покрива три подгрупи продукти в шест държави членки, и че „хоризонталното споразумение за фиксиране на цени“, което в случая е приведено в действие, поради самото си естество е сред най-тежките ограничения на конкуренцията.

109 Както правилно посочва жалбоподателят обаче, Комисията приема в съображение 879 от обжалваното решение, от една страна, и потвърждава в писменото си становище, от друга страна, че следва да се приеме, че жалбоподателят, подобно на останалите независими италиански производители, санкционирани с посоченото решение, е участвал само в италианската част от единното нарушение, засягащо крановете и фитингите и керамичния фаянс, но не и душ кабините, „при положение, че липсват доказателства за това, че те са знаели за общия обхват на картела“. Това кара Комисията да посочи в член 1, параграф 5, точка 18 от обжалваното решение, че жалбоподателят е извършил нарушение, свързано с оборудването за баня в Италия.

110 В светлината на изложените в точки 105—109 по-горе съображения, на трето място, следва да се разгледат петте грешки и нарушения, изтъкнати от жалбоподателя и посочени в точка 101 по-горе.

111 Първо, що се отнася до довода на жалбоподателя, че Комисията е нарушила задължението си за мотивиране, следва да се припомни съдебната практика, съгласно която във връзка с определяне на основния размер на глобата Комисията изпълнява задължението си за мотивиране, като посочва в решението си елементите на преценката, които са ѝ позволили да определи тежестта на извършеното нарушение, без да е длъжна да включва в него по-подробно изложение или цифровите данни относно начина на изчисляване на глобата (вж. Решение на Общия съд от 29 април 2004 г. по дело Tokai Carbon и др./Комисия, T-236/01, T-239/01, T-244/01-T-246/01, T-251/01 и T-252/01, Recueil, стр. II-1181, точка 252 и цитираната съдебна практика).

112 В случая следва да се констатира, че противно на поддържаното от жалбоподателя, в съображения 1211—1214, 1220 и 1225 от обжалваното решение, изложени в точки 105—107 по-горе, Комисията е посочила причините, поради които в съображения 1220 и 1225 от обжалваното решение е приела, че коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“ трябва да бъдат в размер на 15 %.

113 При тези обстоятелства доводът на жалбоподателят, че Комисията е нарушила задължението си за мотивиране, трябва да се отхвърли като неоснователен.

114 Второ, що се отнася до грешката в преценката на фактите, на която се позовава жалбоподателят, следва да се констатира, че Комисията неправилно е приела, че прилагането на коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“ от по 15 % е обосновано поради факта, че предприятията, посочени в обжалваното решение, са участвали в единно нарушение, засягащо три подгрупи продукти в шест държави членки. Всъщност, както посочва самата Комисия в съображение 879 от обжалваното решение, жалбоподателят е участвал в нарушение, изразяващо се в координиране на увеличенията на цените в Италия, но не в останалите пет държави членки, посочени в точка 1 по-горе, тъй като проведените незаконни обсъждания са се отнасяли до крановете и фитингите и до керамичния фаянс, а не до душ кабините. В това отношение е важно да се подчертае, че жалбоподателят не оспорва преценката на Комисията в това отношение, че жалбоподателят е участвал в нарушение, което засяга не само крановете и фитингите, но и керамичния фаянс.

115 Така от констатацията на Комисията в съображение 879 от обжалваното решение следва, че тя не е могла да обоснове надлежно прилагането спрямо жалбоподателя на коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“ от по 15 % с мотива, че той е участвал в единно нарушение, което обхваща три подгрупи продукти и шест територии. Следователно трябва да се констатира, че Комисията е допуснала грешка в преценката на фактите в това отношение.

116 Най-напред доводите на Комисията в подкрепа на твърденията, че размерът на наложената на жалбоподателя глоба отразява само участието му в италианската част от констатираното нарушение, че стойността на продажбите, взети предвид за всяко предприятие, отразява тяхното индивидуално, действително и конкретно участие в нарушението, и че коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“ от по 15 % са скромни, предвид тежестта на извършеното от жалбоподателя нарушение, са неотносими. Всъщност нито един от тези доводи не обезсилва констатацията, че Комисията не е могла надлежно да обоснове с мотива, посочен в точка 115 по-горе, това, че следва да се приложат коефициент „тежест на нарушението“ и коефициент „допълнителна сума“ от по 15 %.

117 По-нататък следва да се констатира, че доводите на Комисията, че е спазила различните етапи при определяне на размера на глобата, предвидени в Насоките от 2006 г., че е използвала оборотите, които са ѝ били предоставени от посочените в обжалваното решение предприятия, че разполага със свобода на преценка при определяне на размера на глобите, и че продължителността на нарушението, в което е участвал жалбоподателят, се отразява на размера на стойността на продажбите, които са взети предвид, също са неотносими. Всъщност тези доводи не оказват влияние върху констатацията, че Комисията не е могла да се обоснове с мотива, изложен в точка 115 по-горе.

118 Накрая, следва да се отхвърли доводът, изтъкнат от Комисията в отговор на въпросите на Общия съд по време на съдебното заседание, а именно че разликата в географския обхват, произтичаща от участието на предприятия в единното нарушение в неговата цялост, от една страна, и само на територията на Италия, от друга страна, не обосновава прилагането на различни коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“. Всъщност нарушение, което обхваща шест територии на Съюза и засяга три подгрупи продукти не може валидно да се счита за еднакво тежко с нарушение, което е извършено само на територията на една държава членка и което засяга две подгрупи продукти. Предвид обхвата на последиците, които оказва върху конкуренцията на Съюза, първото нарушение трябва да се счита за по-тежко от второто.

119 В светлината на съображенията, изложени в точки 114—118 по-горе, следва да се констатира, че Комисията е допуснала две грешки в преценката, като е обосновала прилагането на коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“ от по 15 % с факта, че жалбоподателят е участвал в единно нарушение, което обхваща шест територии на Съюза и засяга три подгрупи продукти. Следователно доводът на жалбоподателя в това отношение трябва да се уважи.

120 Трето, що се отнася до твърдяното нарушение на принципа на пропорционалност, следва да се припомни, че в рамките на образуваните от Комисията производства за санкциониране на нарушенията на правилата на конкуренцията прилагането на този принцип предполага, че глобите не трябва да са несъразмерни спрямо преследваните цели, тоест спрямо спазването на правилата на конкуренцията, и че размерът на наложената на предприятието глоба за нарушение в областта на конкуренцията трябва да бъде съразмерен на нарушението, преценено в неговата цялост, като се държи сметка по-специално за тежестта на последното (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 8 юли 2004 г. по дело JFE Engineering и др./Комисия, T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Recueil, стр. II-2501, точка 532). В този контекст принципът на пропорционалност изисква Комисията да определи глобата пропорционално на взетите предвид при преценката на тежестта на нарушението фактори и в това отношение да приложи тези фактори последователно и обективно обосновано (Решение на Общия съд от 27 септември

2006 г. по дело Jungbunzlauer/Комисия, T-43/02, Recueil, стр. II-3435, точки 226—228 и Решение на Общия съд от 28 април 2010 г. по дело Amann & Söhne и Cousin Filterie/Commission, T-446/05, Сборник, стр. II-1255, точка 171).

121 В случая трябва да се констатира, че жалбоподателят е участвал в нарушение, което се състои в координиране на бъдещите увеличения на цените, че това координиране е засягало не само крановете и фитингите, както бе констатирано във връзка с второто основание, но и керамичния фаянс, което жалбоподателят не оспорва в жалбата си, и че нарушението обхваща територията на цяла Италия. При тези обстоятелства, в съответствие с точки 21—23 и 25 от Насоките от 2006 г., Комисията основателно е могла да счете, че коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“ от по 15 % не противоречат на принципа на пропорционалност.

122 Поради това доводът на жалбоподателя, че Комисията е нарушила принципа на пропорционалност трябва да се отхвърли като неоснователен.

123 Четвърто, доколкото жалбоподателят изтъква, че Комисията е нарушила принципа на индивидуализиране на наказанията и на личната отговорност, следва да се припомни че съгласно съдебната практика при преценката на относителната тежест на участие на всеки от нарушителите в картела, Комисията е длъжна съгласно този принцип да вземе предвид обстоятелството, че е възможно някои нарушители да не носят отговорност за всички аспекти на този картел (вж. Решение на Общия съд от 19 май 2010 г. по дело Chalkor/Комисия, T-21/05, Сборник, стр. II-1895, точка 100 и цитираната съдебна практика).

124 В случая, както бе констатирано в точка 115 по-горе, е вярно, че Комисията неправилно е обосновала прилагането спрямо жалбоподателя на коефициенти „тежест на нарушение“ и „допълнително сума“ от по 15 %, като е счела че последният е участвал в единно нарушение, което обхваща шест територии и засяга три подгрупи продукти, независимо от факта, че в съображение 879 от обжалваното решение тя самата изрично е признала, че жалбоподателят може да носи отговорност само за участието си в картел на италианския пазар относно две подгрупи продукти. Трябва обаче да се отчете и че, както бе посочено в точка 121 по-горе, прилагането на коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“ от по 15 % е напълно обосновано предвид тежестта на извършеното от жалбоподателя нарушение.

125 При тези обстоятелства Комисията не е нарушила принципа на индивидуализиране на наказанията и на личната отговорност, като е наложила спрямо жалбоподателя коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“ от по 15 %.

126 Следователно този довод на жалбоподателя трябва да се отхвърли като неоснователен.

127 Пето, що се отнася до нарушението на принципа на равно третиране, на което се позовава жалбоподателят, следва да се припомни, че съгласно установената съдебна практика принципът на равно третиране е нарушен когато сходни положения се третират по различен начин или различни положения се третират по един и същ начин, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (Решение на Съда от 13 декември 1984 г. по дело Sermide, 106/83, Recueil, стр. 4209, точка 28, и Решение на Общия съд от 30 септември 2009 г. по дело Hoechst/Комисия, T-161/05, Сборник, стр. II-3555, точка 79).

128 В случая трябва да се констатира, че спрямо всички адресати на обжалваното решение са приложени коефициент „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“ от по 15 %, макар че, за разлика от предприятията, които са участвали в единно нарушение, обхващащо три подгрупи продукти в шест държави членки, жалбоподателят, подобно на останалите четири италиански предприятия, санкционирани в член 1, параграф 5 от обжалваното решение, може да носи отговорност само за италианската част от констатираното нарушение. Следователно нарушението, в което е участвал жалбоподателят, е по-малко тежко, както що се отнася до

географския обхват, така и до засегнатите продукти, от нарушението, извършено от останалите адресати на обжалваното нарушение, които са участвали в единно нарушение, покриващо шест територии и три подгрупи продукти. Дори да се предположи обаче, че следва да се приеме, че при определянето на посочените коефициенти Комисията е трябвало да третира предприятията, които са участвали в единното нарушение, покриващо шест територии на Съюза и три подгрупи продукти, по различен начин от предприятията, които са участвали в единното нарушение само на една територия и по отношение на две подгрупи продукти, това не означава, че това различно третиране е щяло да бъде благоприятно за жалбоподателя. Всъщност, както бе посочено в точка 121 по-горе, приложените спрямо жалбоподателя коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“ от по 15 % са пропорционални на тежестта на извършеното от него нарушение. Следователно липсата на различно третиране на предприятията, адресати на обжалваното решение, не е в ущърб на жалбоподателя.

129 При тези обстоятелства доводът на жалбоподателя, че Комисията е нарушила принципа на равно третиране в негов ущърб, следва да се отхвърли като неоснователен.

130 В светлината на всички гореизложени съображения следва да се уважи доводът на жалбоподателя в подкрепа на това, че Комисията е допуснала две грешки в преценката (вж. точка 119 по-горе) и да се отхвърли първото твърдение за нарушение в останалата му част.

131 С второто си твърдение за нарушение жалбоподателят оспорва отказа на Комисията да му предостави намаление на глобата съгласно точка 29 от Насоките от 2006 г. поради ограниченото му участие в нарушението. Той изтъква два основни довода в подкрепа на това искане. Първо, той винаги бил следвал независима търговска стратегия, което било видно от многобройните срещи, проведени между 15 март 1993 г. и 28 октомври 2002 г., по време на които той заявил намерението си да не увеличава цените си. Следователно той се бил разграничил ясно и осезаемо от споразумения, одобрени от останалите членове на картела. Второ, стойността на продажбите на продуктите, която, разбира се, представлява елемент за преценка на влиянието, което предприятието може да окаже поради икономическата си значимост, все пак не отразявала степента на тежест на участието му в нарушението. Освен това многонационалните предприятия били в основата на разглежданите антиконкурентни практики в рамките на Euroitalia и на Michelangelo и участвали в незаконните практики в няколко държави членки.

132 Точка 29 от Насоките от 2006 г. гласи следното:

„Основният размер може да бъде намален, ако Комисията установи наличието на смекчаващи обстоятелства, като например:

— когато съответното предприятие представи доказателства, че то е прекратило нарушението веднага след намесата на Комисията: това няма да се прилага към тайни споразумения или практики (по-специално към картели),

— когато предприятието представи доказателства, че нарушението е било извършено в резултат на небрежност,

— когато предприятието представи доказателства, че неговото участие в нарушението е крайно ограничено и по такъв начин докаже, че по времето, когато то е било страна по нарушаващото споразумение, то фактически не го е прилагало, като е възприемало конкурентно поведение на пазара: сам по себе си фактът, че предприятието е участвало в нарушението по-кратко време, отколкото другите, няма да бъде считан за смекчаващо обстоятелство, тъй като това вече е отразено в основния размер,

— когато съответното предприятие е оказало ефективно съдействие на Комисията извън обхвата на Известие за намаляване и освобождаване от отговорност и извън своето правно задължение за това,

— когато антиконкурентното поведение на предприятието е било разрешено или насърчено от публичните органи или от законодателството“.

133 Що се отнася до смекчаващото обстоятелство, предвидено в точка 29, трето тире от Насоките от 2006 г., което е релевантно само с оглед на доводите на жалбоподателя, следва да се припомни, както прави Комисията в съображение 1252 от обжалваното решение, че съгласно съдебната практика, за да може дадено предприятие да получи намаляване на глобата поради непривеждане в действие на споразумение, обстоятелствата трябва да показват, че по времето, когато е било страна по неправомерното споразумение, то не го е прилагало в действителност, като е възприело конкурентно поведение на пазара, или поне че ясно и съществено е нарушило задълженията си относно прилагането на картела до степен, че да наруши функционирането му (Решение на Общия съд от 15 март 2006 г. по дело Daiichi Pharmaceutical/Комисия, T-26/02, Recueil, стр. II-713, точка 113).

134 В случая, от една страна, следва да се посочи, че доводът на жалбоподателя, че той винаги е следвал независима търговска стратегия, всъщност не е основателен. Както бе констатирано при анализа на второто основание по-горе (вж. по-специално точки 52—87 по-горе), предприятията, членове на Euroitalia, обменят информация помежду си относно минали увеличения на цените си и контролират дали конкурентите им са приложили предварително обсъдените бъдещи увеличения на цените.

135 От друга страна и във всички случаи, жалбоподателят не изтъква нито доводи, нито доказателства в подкрепа на това, че фактически не е приложил увеличенията на цените, обсъждани по време на срещите на Euroitalia и на Michelangelo. Обратно, както правилно посочва Комисията в таблиците, съдържащи се в приложения 6 и 7 от обжалваното решение, жалбоподателят е участвал в почти всички срещи в рамките на Euroitalia и в много от срещите в рамките на Michelangelo, по време на които са провеждани незаконни обсъждания.

136 При тези обстоятелства следва да се констатира, че Комисията не е допуснала грешка, като не е предоставила на жалбоподателя намаление на глобата на това основание.

137 В светлината на всички гореизложени съображения, от една страна, трябва да се уважи частично третото основание, а от друга страна, това основание да се отхвърли в останалата му част, както и да се отхвърлят първото и второто основание.

138 Що се отнася до последиците, които трябва да се изведат по отношение на искането за частична отмяна на обжалваното решение, първо, това искане трябва да се отхвърли, доколкото се отнася до член 1, параграф 5, точка 18 от обжалваното решение.

139 Второ, от една страна, доколкото Комисията правилно е заключила, че жалбоподателят е нарушил разпоредбите на член 101 ДФЕС, тя основателно е решила в член 2, точка 17 от обжалваното решение да му наложи глоба на основание разпоредбите на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, посочен в съображение 1182 от обжалваното решение. Следователно трябва да се отхвърли искането за частична отмяна на обжалваното решение, доколкото се отнася до член 2, точка 17 от посоченото решение.

140 От друга страна, доколкото в член 2, точка 17 от обжалваното решение се определя размерът на глобата, която трябва да се наложи на жалбоподателя, и доколкото с второто си искане, оправено при условията на евентуалност, жалбоподателят иска от Общия съд да намали размера на наложената му глоба, последният ще определи начина, по който констатираните в точка 119 по-горе грешки ще се отразят на посочения размер при анализа на второто искане.

141 От съображенията по точки 138—140 по-горе следва, че исканията за частична отмяна на обжалваното решение трябва да се отхвърлят изцяло.

По представеното при условията на евентуалност искане за премахване или намаляване на размера на наложената на жалбоподателя глоба

142 Предвид второто искане на жалбоподателя, представено при условията на евентуалност, а именно Общият съд да премахне или намали размера на наложената му глоба (вж. точка 15 по-горе), при упражняване на своята пълна юрисдикция Общият съд трябва да разгледа, от една страна, начина, по който грешките, допуснати от Комисията и изложени в точка 125 по-горе, се отразяват върху определянето на размера на глобата, наложена на жалбоподателя, и от друга страна, доводите на жалбоподателя в подкрепа на искането му за премахване или намаляване на глобата.

143 В това отношение е важно да се припомни, че съгласно съдебната практика, от една страна, при упражняване на пълната си юрисдикция Общият съд трябва да направи самостоятелна преценка, като вземе предвид всички обстоятелства по конкретния случай и като спазва основните принципи на правото на Съюза, като принципа на пропорционалност (вж. в този смисъл Решение по дело Romana Tabacchi/Комисия, точка 17 по-горе, точки 179 и 208) или принципа на равно третиране (Решение на Съда от 24 септември 2009 г. по дело Erste Group Bank и др./Комисия, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P, Сборник, стр. I-8681, точка 187).

144 От друга страна, упражняването на пълен съдебен контрол на основание на пълната юрисдикция не е равнозначно на служебен контрол. Следователно с изключение на правните основания, свързани с императивни правни норми, които Съдът е длъжен да повдигне служебно, като липсата на мотиви на обжалваното решение, жалбоподателят е този, който трябва да посочи правните основания срещу решението и да представи доказателства в подкрепа на тези правни основания (вж. в този смисъл Решение по дело Chalkor/Комисия, точка 17 по-горе, точка 64).

145 Макар Насоките да не предопределят преценката на съда на Съюза, когато се произнася в рамките на пълната си юрисдикция (Решение на Общия съд от 27 юли 2005 г. по дело Brasserie nationale и др./Комисия, T-49/02-T-51/02, Recueil, стр. II-3033, точка 169), в случая Общият съд счита за подходящо да се основе на тези насоки, за да преизчисли размера на глобата, по-специално тъй като те позволяват да се вземат предвид всички релевантни за конкретния случай елементи и да се наложат пропорционални глоби на всички участвали в констатираното нарушение предприятия.

146 Първо, следва да се припомни, че в точка 115 по-горе Общият съд констатира, от една страна, че Комисията неправилно се е основала на мотива, изведен по същество от това, че всички предприятия, посочени в обжалваното решение са участвали в единно нарушение, за да определи коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“ в размер на 15 %. От друга страна, както бе посочено в точка 121 по-горе, Общият съд констатира също, че прилагането на коефициент „тежест на нарушението“ в скàлата от 0 % до 30 % и на коефициент „допълнителна сума“ в скàлата от 15 % до 25 % е в съответствие с принципа на пропорционалност.

147 Разбира се, вярно е също, че както бе констатирано в точка 128 по-горе, Комисията е определила коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“ от по 15 %, за да изчисли глобите, наложени на предприятията, които са участвали в единното нарушение, което обхваща три подгрупи продукти в шест държави членки. Поради географския си обхват и броя на засегнатите подгрупи продукти обаче последното представлява по-тежко нарушение от нарушението, в което е участвал жалбоподателят.

148 Фактът, че на предприятията, които са участвали в единно нарушение, което обхваща шест държави членки и три подгрупи продукти, е трябвало да бъде наложена глоба, изчислена въз основа на коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“, които са по-големи от определените по отношение на жалбоподателя коефициенти от по 15 %, не може валидно да обоснове възможността Общият съд, при упражняване на пълната си юрисдикция, да наложи на жалбоподателя глоба, чийто размер не е достатъчно възпиращ предвид тежестта на нарушението, в което е участвал.

149 При тези обстоятелства предвид Насоките от 2006 г. и изложените в точка 148 по-горе съображения Общият съд счита, че коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“ от по 15 % са подходящи.

150 Второ, що се отнася до искането на жалбоподателя Общият съд да намали размера на глобата му с мотива, че ролята му в срещите, в който е участвал, е незначителна в сравнение с ролята, която са имали другите многонационални предприятия, Общият съд припомня, както бе констатирано в точка 62 по-горе, че жалбоподателят не е изтъкнал нито доводи, нито доказателства, които могат да поставят под съмнение направените от Комисията в съображения 467 и 492 от обжалваното решение констатации, съгласно които жалбоподателят е участвал активно в прилагането на разглежданите незаконни практики, така че ролята му не може да се счита за незначителна. При тези обстоятелства Общият съд счита, че доводът на жалбоподателят не обосновава възможността наложената му от Комисията глоба в размер на 3 996 000 EUR да бъде намалена на това основание.

151 При тези обстоятелства, от една страна, по силата на пълната си юрисдикция Общият съд счита, че нито един от елементите, на които се позовава жалбоподателят по какъвто и да е повод в настоящото дело, нито каквото и да било основание, свързано с императивни правни норми, не обосновават възможността Общият съд да използва пълната си юрисдикция, за да намали размера на глобата, наложена от Комисията. От друга страна, с оглед на всички изтъкнати пред него доказателства Общият съд счита, че предвид продължителността и тежестта на нарушението, в което е участвал жалбоподателят, глоба в размер от 3 996 000 EUR е подходяща санкция, която позволява да се накаже пропорционално и по възпиращ начин антиконкурентното поведение на жалбоподателя.

152 Що се отнася до представеното при условията на евентуалност искане за премахване или намаляване на размера на глобата, наложена на жалбоподателя с член 2, параграф 17 от обжалваното решение, от всички гореизложени съображения следва, че тъй като посоченият размер е идентичен с размера, определен от Общия съд в точка 151 по-горе в рамките на пълната му юрисдикция, посоченото искане трябва да се отхвърли.

153 Предвид изводите, направени в точки 141 и 152 по-горе, жалбата се отхвърля изцяло.

По съдебните разноски

154 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на жалбоподателя и последният е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Zucchetti Rubineteria SpA понася направените от него съдебни разноски, както и съдебните разноски на Европейската комисия.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 септември 2013 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора 1

Производство и искания на страните 3

От правна страна 4

По представеното като главно искане за частична отмяна на обжалваното решение 4

По първото основание, изведено от грешки, допуснати от Комисията при определяне на съответния пазар 4

По второто основание, изведено от наличието на нарушения, допуснати във връзка с квалифицирането на проведените в рамките на Euroitalia и на Michelangelo обсъждания като картел 8

По третото основание, изведено от грешки и от нарушения, допуснати от Комисията при определяне размера на глобата 16

По представеното при условията на евентуалност искане за премахване или намаляване на размера на наложената на жалбоподателя глоба 23

По съдебните разноски 25